

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. J. V.**, zastoupeného JUDr. Zuzanou Kudynovou, advokátkou se sídlem Šafaříkova 842, Jičín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2008, č. j. 10379/DS/2008/VV, ze dne 6. 10. 2008, č. j. 14243/DS/2008/VV, a ze dne 15. 10. 2008, č. j. 15802/DS/2008/VV, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2009, č. j. 51 Ca 9/2008 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5712 Kč, a to k rukám jeho advokátky do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku, jímž Krajský soud v Hradci Králové zrušil v záhlaví označená rozhodnutí žalovaného, jakož i jim předcházející rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka.

I. Rozhodnutí správních orgánů

I. a)

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2008, č. j. 10379/DS/2008/VV, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 12. 5. 2008, č. j. SOD1293/P216/07/Jet-140, podle něhož žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a), § 17 odst. 2, 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), čímž se dopustil přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7., písm. a) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle § 22 odst. 7 a § 79 odst. 4 zákona o přestupcích městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 6000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu sedmi měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v částce 2500 Kč.

[3] Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 8. 2007 v 7:35 hod. na pozemní komunikaci č. I/16 v km 136,55 v katastru obce Nová Paka při řízení nákladního vozidla tovární značky Fiat Ducato s cizí převozní poznávací značkou X, bílé barvy, začal předjíždět v místě, kde je předjíždění zakázáno vodorovným dopravním značením, při vybočení ze směru své jízdy ohrozil řidiče jedoucího za ním a způsobil tak dopravní nehodu. K jízdě použil vozidlo s neplatnou převozní registrační značkou.

[4] Žalovaný rozhodnutí městského úřadu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil tak, že vypustil naplnění skutkové podstaty podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích, snížil uloženou pokutu na 5000 Kč a zkrátil dobu uloženého zákazu činnosti na dobu šesti měsíců. Dále upřesnil, že žalobce svým jednáním porušil též § 4 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu a § 36 odst. 1, § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb.

I. b)

[5] Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2008, č. j. 14243/DS/2008/VV, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 15. 7. 2008, č. j. SOD455/P106/08/Jet-83, podle něhož žalobce porušil § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, čímž se dopustil přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Podle odstavce 2 posledně zmiňovaného paragrafu a § 79 odst. 4 zákona o přestupcích městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 11 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

[6] Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že od 1. 10. 2006 do 11. 5. 2008 provozoval bez pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla motorové vozidlo tov. zn. ŠKODA Favorit 135 LX.

[7] Žalovaný rozhodnutí městského úřadu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil, z jeho výrokové části vypustil, že řízení je vedeno pro porušení zákona o silničním provozu a podle zákona přestupcích.

I. c)

[8] Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2008, č. j. 15802/DS/2008/VV, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 11. 8. 2008, č. j. SOD543/P121/08/Jet-91, podle něhož žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. f), odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b), d) zákona o přestupcích. Podle § 22 odst. 4 a § 79 odst. 4 zákona o přestupcích městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 27 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

[9] Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 4. 2008 v 00:15 hod. v obci Nová Paka ulici Krkonošské ve směru na Trutnov řídil na pozemní komunikaci osobní motorové vozidlo tov. zn. Hyundai Lantra, po předchozím požití alkoholických nápojů. Při první dechové zkoušce pomocí přístroje Dräger mu byla naměřena hodnota 1,40 ‰ alkoholu v dechu a při druhé zkoušce hodnota 1,46 ‰ alkoholu v dechu. Po pozitivní dechové zkoušce byl proto vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve, což odmítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[10] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ke dni 16. 4. 2008 se u Městského úřadu Nová Paka sebehla k řešení celkem tři oznámení Policie České republiky o podezřeních, že žalobce spáchal uvedené přestupky. Podstatou věci je, zda o těchto přestupcích mělo být vedeno společné řízení dle § 57 zákona o přestupcích. V této otázce soud dospěl k závěru, že podmínky odstavce 1 tohoto ustanovení splněny byly, neboť se jednalo o přestupky téhož žalobce a správní odbor Městského úřadu Nová Paka byl ve věcech věcně, místně i funkčně příslušným správním orgánem. Žádné jiné předpoklady pro projednání přestupků spáchaných jedním pachatelem ve společném řízení pak zákon nestanoví.

[11] Žalovaný se mýlil, bránil-li se tím, že v případě přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nešlo o přestupek související s dalšími dvěma přestupky. Rozhodující je pouze to, zda se v daném okamžiku u příslušného orgánu sbíhají přestupky k rozhodnutí. Společné projednání přestupků téhož pachatele je tedy ze zákona povinné u všech přestupků, o nichž ještě nebylo rozhodnuto, a to bez ohledu na to, kdy bylo oznámení o zahájení přestupkového řízení doručeno obviněné osobě. Společnému projednání by bránilo jedině oznámení rozhodnutí správního orgánu I. stupně obviněnému ze spáchání toho kterého přestupku. Ustanovení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích nerozlišuje ani mezi různorodostí možných přestupků projednávaných ve společném řízení. Proto nemůže obstát námitka žalovaného o nesouvislosti přestupků ve vztahu k § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Ve všech případech byl příslušný rozhodnout tentýž správní orgán a projednávání přestupku dle uvedeného ustanovení zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se také řídí zákonem o přestupcích.

[12] Správní orgány uvedeným postupem žalobce poškodily, neboť tím v jeho případě nedošlo k použití zásady absorpce sazeb zakotvené v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích.

III. Kasační stížnost

[13] Ve včasné kasační stížnosti žalovaný (dále též stěžovatel) namítl nesprávnost právního názoru krajského soudu. Soud v podstatě žalovanému uložil, aby v situaci, kdy první řízení bylo zahájeno již dne 17. 10. 2007 za skutek spáchaný dne 23. 8. 2007 a další dvě řízení byla zahájena až dne 12. 5. 2008, bez ohledu na lhůty k projednání přestupků v podstatě jen rozšířil obvinění z dalších skutků, dokazování prováděl s vědomím, že prvotní skutek, již zjištěný a řádně zadokumentovaný, nebude v zákonné lhůtě projednán a jeho pachatel potrestán, neboť se dopustil dalších přestupků, které musí být projednány a rozhodnuty ve společném řízení.

[14] Správní orgán se při naprosté absenci závazného výkladu (kdy judikáty existují pouze k § 57 odst. 2 zákona o přestupcích) řídil jedinou právní pomůckou, totiž právní literaturou (Z. Červený, V. Šlauf: *Přestupkové právo*, Linde Praha 2008, str. 130, či H. Kučerová: *Dopravní přestupky v praxi*, Linde Praha 2006, str. 228), podle níž se společné řízení o přestupcích téhož pachatele vede pouze tehdy, pokud již o některém ze skutků nebylo zahájeno řízení.

[15] Krajský soud nezvážil všechny relevantní skutečnosti a nijak nedoložil tvrzení, že samostatným projednáním uvedených přestupků byl žalobce zvýhodněn proti rozhodnutí ve společném řízení. Za všechny přestupky byly žalobci uloženy pokuty v souhrnné výši 43 000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení v celkové výši 4500 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel v délce 24 měsíců. Přitom za nejzávažnější ze zjištěných přestupků, tedy za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích lze uložit pokutu do výše 50 000 Kč a zákaz řízení na dobu dvou let, což by v tomto případě závažné recidivy, spočívající ve spáchání nejméně sedmi dopravních přestupků bylo na místě. Žalobce tak zásadním způsobem znevýhodněn nebyl.

[16] Soud pominul účelovost žalobcovy námitky. Důsledným akceptováním jeho výkladu by *ad absurdum* mohlo dojít k situaci, kdy by pachatel závažného přestupku s vysokou sankcí řetězil páčání méně závažných přestupků vždy před dokončením řízení až do té doby, dokud by nebyl původní závažný přestupek promlčen.

[17] Žalovaný vycházel důsledně z účelu právní úpravy řízení o přestupcích ve vztahu ke společenské nebezpečnosti jednání, četnosti skutků i k osobě přestupce. Respektoval úměrnost postihu pachatele řetězce dopravních přestupků, svědčících o naprosté ignoraci pravidel k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a, byť v samostatných řízeních, nepřekročil horní hranici trestu stanoveného pro nejzávažnější ze spáchaných přestupků. Vycházel z právní úvahy, že v daném případě není na místě uplatnit princip přímé či nepřímé konzumace a považoval samostatná projednání za účelná s tím, že respektoval zásadu přiměřenosti postihu nepřekračujícího hranice sankcí za nejzávažnější přestupek.

[18] Soud však upřednostnil formalistické posouzení postupu správního orgánu bez ohledu na praktické důsledky takového výkladu, vedoucího k legalizaci účelové obrany proti postihu společensky nebezpečného jednání.

[19] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů následujících po předložení věci rozhodl přímo ve věci samé.

IV. Vyjádření ke kasační stížnosti

[21] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalovaný si protiřečí, neboť ve dvou případech bylo správní řízení městským úřadem zahájeno ve stejný den. Dále je jisté, že před městským úřadem byly v období od 28. 4. 2008 do 12. 5. 2008 projednávány všechny tři věci. Žalovaný též nebere ohled na § 140 odst. 3 správního řádu, který stanoví možnost vyloučení jednotlivých otázek ze společného řízení a jejich samostatné rozhodování. V daném případě pak mohly být všechny skutky bez problémů projednány v jednorroční prekluzivní lhůtě.

V. Posouzení věci samé Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] V daném případě jsou spornými otázky spojené s povinností správního orgánu projednávat více přestupků spáchaných týmž pachatelem ve společném řízení dle § 57 odst. 1 přestupkového zákona.

[24] Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce v rozhodném období spáchal více různých přestupků, přičemž totožnost jednotlivých skutků spočívala pouze v osobě pachatele:

- v případě rozhodnutí specifikovaných v části I. a) tohoto rozsudku došlo ke spáchání přestupku dne 23. 8. 2007, oznámení přestupku spolu s přestupkovým spisem předala Policie České republiky městskému úřadu dne 26. 9. 2007, oznámení o zahájení řízení ze dne 17. 10. 2007 bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2007; dne 7. 1. 2008 vydal městský úřad rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným a uložil mu trest, toto rozhodnutí však žalovaný k odvolání žalobce zrušil rozhodnutím ze dne 21. 2. 2008 a věc vrátil k dalšímu řízení městskému úřadu; následovně městský úřad ve věci rozhodl dne 12. 5. 2008; toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobce změnil žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 7. 2008;
- v případě rozhodnutí specifikovaných v části I. b) tohoto rozsudku žalobce ve dnech 1. 10. 2006 až 11. 5. 2008 spáchal trvající přestupek, k jehož zjištění došlo dne 18. 2. 2008, oznámení přestupku spolu s přestupkovým spisem předala Policie České republiky městskému úřadu dne 2. 4. 2008, oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 4. 2008 bylo žalobci doručeno fikcí dne 9. 5. 2008 (fakticky si je převzal dne 12. 5. 2008); dne 15. 7. 2008 vydal městský úřad rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným a uložil mu trest; toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobce změnil žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 10. 2008;
- v případě rozhodnutí specifikovaných v části I. c) tohoto rozsudku došlo ke spáchání přestupku dne 7. 4. 2008, oznámení přestupku spolu s přestupkovým spisem předala Policie České republiky městskému úřadu dne 15. 4. 2008, oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 4. 2008 bylo žalobci doručeno fikcí dne 9. 5. 2008

(fakticky si je převzal dne 12. 5. 2008); dne 11. 8. 2008 vydal městský úřad rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným a uložil mu trest; toto rozhodnutí žalovaný potvrdil a zamítl odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 10. 2008.

[25] Kasační soud se částečně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v souzené věci byly formálně splněny požadavky stanovené § 57 odst. 1 zákona o přestupcích na vedení společného řízení. Žalobce se nepochybně dopustil více přestupků a příslušným k jejich projednávání byl Městský úřad Nová Paka. Z výše uvedeného přehledu je též zřejmé, že městský úřad řízení o předmětných přestupcích vedl po určitou, byť i krátkou dobu souběžně (ačkoliv bylo v pořadí druhé a třetí řízení oficiálně zahájeno až dnem 9. 5. 2008, o podezření, že žalobce spáchal další přestupky, správní orgán věděl již ode dne 2. 4. 2008, resp. 15. 4. 2008, kdy mu byly tyto okolnosti oznámeny policií).

[26] Samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (*poena maior absorbet minorem*, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[27] Úprava zákona o přestupcích ve vztahu k trestání jejich souběhu je však narozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Zejména pak neřeší moment, do kdy je přestupky možno považovat za sbíhající se (podle § 35 odst. 2 trestního zákona je pro trestné činy tímto mezníkem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně), jakož ani důsledky, není-li z jakýchkoli důvodů vedeno společné řízení (kupř. tak neumožňuje uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst. 2 trestního zákona).

[28] Nejvyšší správní soud proto dovodil, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „*použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem*“. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaném pod č. 1338/2007 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval: „*Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou*

podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které brozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.“

[29] Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).

[30] V daném případě žalobce více skutky naplnil skutkové podstaty různých přestupků. Protože se těchto přestupků dopustil v období před oznámením rozhodnutí, jímž byl za některý z nich potrestán (tedy do dne 23. 5. 2008, kdy bylo žalobci doručením stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno rozhodnutí městského úřadu ze dne 12. 5. 2008, č. j. SOD1293/P216/07/Jet-1410), jednalo se o jejich vícečinný souběh nestejnorodý.

[31] Podle § 35 trestního zákona se při postihu souběhu trestných činů ukládá úhrnný nebo souhrnný trest. Tyto tresty „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: cit. dílo, str. 301). Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení (§ 20 odst. 1 trestního řádu) či ne. Při ukládání úhrnného i souhrnného trestu soud vychází ze stejných zásad. Z hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.

[32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.

[33] V kasační stížnosti žalovaný naznačil aplikaci zásady absorpce v předmětných rozhodnutích, když uvedl, že žalobce nebyl znevýhodněn a součet uložených sankcí nepřesáhl zákonnou sazbu pro nejpřísněji postižitelný přestupek. Tomuto závěru však odůvodnění ani jednoho z rozhodnutí správních orgánů neodpovídá a jakákoliv souvislost ukládaných trestů s tresty uloženými dříve v nich není zmíněna ani náznakem. Naopak i z uvedeného vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné

kumulace, když stanovily tresty za jednotlivé sbíhající se přestupky dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady (*quod delicta, tot poenae*).

[34] Jestliže tedy žalovaný až v kasační stížnosti provedl podrobnější rozbor trestů za předmětné přestupky, učinil tak pozdě. Tímto způsobem již nelze porušení povinnosti správního orgánu uvést všechny relevantní důvody rozhodnutí do jeho odůvodnění dodatečně zhojit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58).

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[35] Důvody, na nichž stojí rozsudek krajského soudu, jsou opodstatněným podkladem pro výrok o zrušení rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud sice nadmíru zdůraznil procesní aspekt věci, nicméně dostatečně zřetelně poukázal i na hmotněprávní souvislosti, jež Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku ještě rozvedl a závazný právní názor krajského soudu tak korigoval (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75). Námitky žalovaného proto shledal nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 22. 4. 2009, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4800 Kč. Protože žalobcova advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 912 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci se tedy vůči žalovanému přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč.

[37] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2009

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu